

Αγαπητή σύνταξη.

ΟΤΑΝ... Είσαι στα εξ ΑΝΑΓΚΗΣ τους. Και τρέμει το ΜΕΛΛΟΝ σου μέχρι να βγει η ψυχή σου. Υποτάσσεσαι και πέφτεις στα γόνατα προσκυνητά. Το δε ΔΙΑΤΑΧΤΕ ήταν αυτό που αποδεικνύει πόσο πιστός είσαι στον ΟΡΚΟ. Που τον έφτιαξαν στα μέτρα τους. Βροντάς το πόδι σου γερά στο χώμα - στο τσιμέντο - στα κατσάβραχα και κάνεις μεταβολή. Τρέχεις ανάμεσα στους άλλους να εκτελέσεις την εντολή. Και εκεί που σταματάει η λογική. Αρχίζει ο Στρατός. Μια σαρδέλλα φοράει ο ΥΠΟΔΕΚΑΝΕΥΣ. Χαιρετούρα και μάλιστα λέει ο ανάξιος τουφεκιοφόρος. Φορτώνεται τον ΟΛΜΟ, το πολυβόλο και σκαρφαλώνει στον ανήφορο με το αγανακτισμένο μάλιστα. Σαν σκουλικαντέρα σκάβει γούρνα να χώσει το σώμα του για να γλιτώσει από τα βουλωμένα εχθρικά πυρά. Και φωνάζει ανάμεσα στο ΓΙΟΥΡΟΥΣΙ... Αέρα για εκφοβισμό των εχθροταγμένων στη γραμμή του πυρός.

Μήπως και αι άλλα υπηρεσία έχουν κανένα διαφορετικό απολαυ-

στικό και διαφορετικό σύστημα. Ούτε στο σπιτικό σου καλοπερνάς. Αφού δεν φέρνεις τα δουλεμένα σου. Και όπως φαίνεται η ΔΟΥΛΕΙΑ είναι το επάγγελμα που κατασκευ-

ασε το ΔΙΑΤΑΧΤΕ και το ΜΑΛΙΣΤΑ κύριε. Που κολακευτικά το τραγούδησε ο ΖΑΜΠΕΤΑΣ. Να του κάνουν και ΑΛΜΠΟΥΜ των \$99.00. ΑΣ... μην λησμονούμεθα... Όσοι το αξίζουν να το έχουν στη συλλογή με

όλα τα άσματα. Όσο για τους ήρωες του '40 αυτούς τους θανάτωσαν οι ΔΙΚΤΑΚΤΟΡΕΣ εκείνης της εποχής.

Τώρα... όμως βγήκε κι άλλη μό-

δα. Μόλις καταφέρεις να είσαι ονομαστός, ξακουστός, πλούσιος, σε βάζουν στο μάτι και μελετώντας μετακινήσεις σου. Σε ΑΠΑΓΑΓΟΥΝ και αν δεν τους δώσεις ΛΥΤΡΑ... Τα ζητούμενα δεν βλέπεις

ποτέ σου ήλιο. Και θέλεις δε θέλεις... Τα κάνεις πακέτο και τους ΧΑΛΑΛΙΖΕΙΣ. Το αξίζουν... Το αξίζεις... Και λες και ευχαριστώ. Από μάλιστα δεν μπορεί κανένας να τα υπολογίσει.

Έτσι, που λες ΚΥΡΙΑ... Δεν ξέρεις ποιός είσαι... Τί μπορεί να είσαι! Αφού δεν έχεις αξία ενός κρεμμυδιού. Σε στήνουν στον ΤΟΙΧΟ και λένε η απώλεια είναι... Πως έχασε ο ΧΡΙΣΤΟΣ από το σύνολο των ανθρώπων ένα από το σωρό κρεμμυδι. Να 'ταν η αξία του ανθρώπου. Έγινε ένα μεγάλο ΜΗΔΕΝ - από ΜΗΔΕΝ... ίσον ΜΗ... ΜΗ... ΜΗ... ΔΕΝ.

Ευχαριστώ
Κων. Τσουνάκας - Σύδνεϋ

Μια ζωή... διατάχτε και μάλιστα... κύριε!

Νοσταλγός

Απόψε ξανά στην μοναξιά
κρύα η κάμαρά μου
βαρύ μαράζι στην καρδιά
θολά τα δάκρυά μου.

Το κρύο λίγο τσουχτερό
αγέρας σαρώνει τ' ακρογυάλι
το κύμα πέφτει μανιακό
λίγοι πετάνε γλάροι.

Τρίζουν τα τζάμια δυνατά
σβηστό ακόμη το καντήλι
χιόνια σκεπάζουν το βουνό
μαράθηκε
του κάμπου το τριφύλλι.

Βαριά με δέρνει η μοναξιά
απ' τα παλιά τα χρόνια
έσβησε αγάπη παιδικιά
και ζω, στην καταφρόνια.

Η νιότη ταξίδεψε μακριά
και πήρε τη χαρά μου
γύρω μου, μεγάλη ερημιά
χρόνια ζω την μοναξιά μου.

Κάθε λεπτό, κάθε στιγμή
ζητά τα περασμένα
θυμάμαι κάποτε παιδί
φτωχά, ευτυχισμένα.

Άγιο, φτωχό το πατρικό
ανάμνηση η ομορφιά του
δίπλα στο πράσινο βουνό
κοντά στην αγκαλιά σου.

Χρόνια μακριά του ζω
δύσκολα να γυρίσω
βαρύ κρατώ τον στεναγμό
ίσως, μια μάνα απαντήσω.

Την νύχτα έρχεται κοντά μου
τα δάκρυά μου στεγνώνει
συντροφιά στην μοναξιά μου
ευχές ξανά απλώνει.

Φεύγει με τ' άστρο της αυγής
με πίκρα φορτωμένη
φάρμακο απλώνει στην πληγή
μάνα, πολυβασανισμένη.

Αργά ζυγώνει η αυγή
βαριά η μοναξιά μου
της νύχτας ζυγώνει το πουλί
κλαίω τη συμφορά μου.

Μικρό χωριό μου ζηλευτό
και παραπονεμένο
κοντά σου θε να ξαναρθώ
είμαι ορφανεμένο.

Της νιότης να πάρω το στρατί
τους κάμπους να γυρίσω
ψηλά στη δροσερή πηγή
ίσως την νιότη απαντήσω.

Της μάνας κρατώ την ευχή
άγιο σταυρό να προσκυνήσω
και με το γλυκοχάραμα
τα μάτια μου να κλείσω.

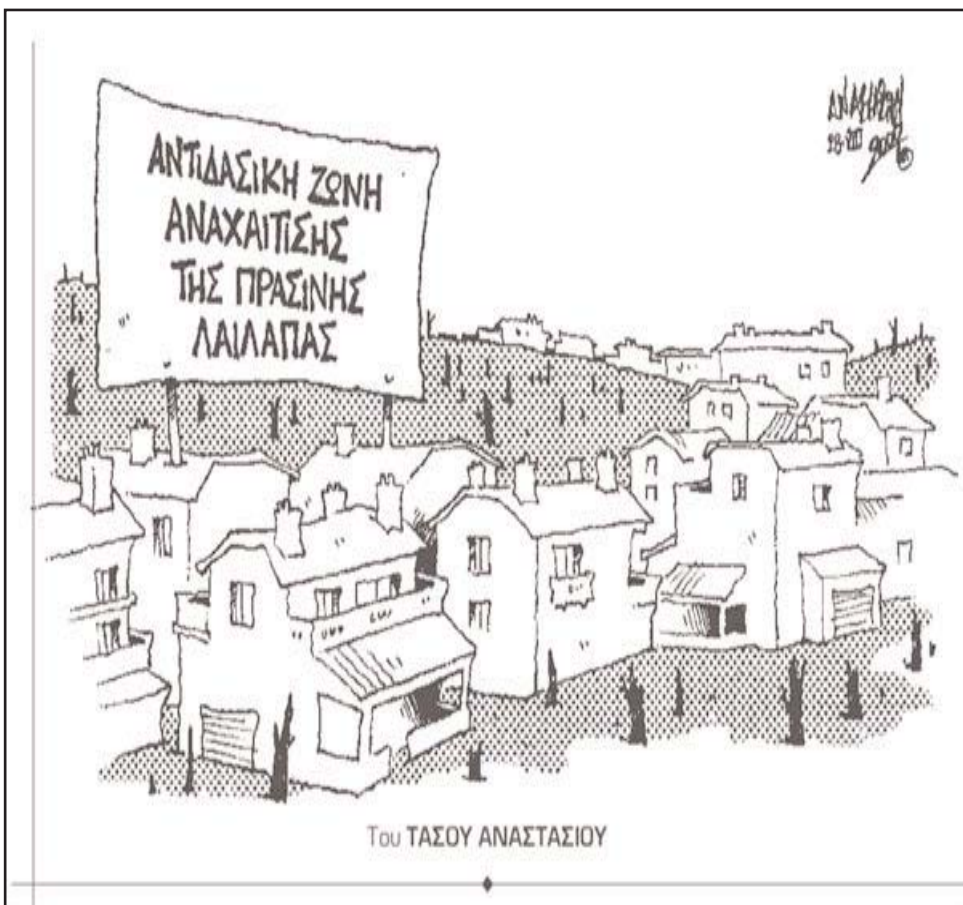
Της πέρδικας να ακούσω τη λαλιά
του αηδονιού τη χάρη
κοντά στον βλάχου τα αρνιά
στη θεϊκή τη χάρη.

Τώρα σα γέρνει η ζωή
γυρνάει η καρδιά μου
νοιώθω κομμένη την πνοή
κονταίνει η ματιά μου.

Με λουλούδια του κάμπου μρωτά
τον τάφο να στολίσω
στα χείλη τα μητρικά
ευωδιές για να σκορπίσω.

Αυτή είναι η ζωή, γλυκειά, μικρή
και τελειώνει με μαρασμό

Ευχαριστώ
Από κ. Ι.Γ. Βασιλείου

Ποττέ να μεν ξεχάσουμεν

- Ποττέ (ποτέ) να μεν ξεχάσουμεν,
την Κύπρον μας αδέρκια,
όσα χρόνια τζι' αν έρτσουσιν
τζιαί όσα τζι' αν διαιβούν
(περάσουν)
σαν το τζιερίν (νερί)
τ' αυτούμενον (αναμμένο)
νάνει στην θύμησή μας,
γιατί να ποτολμήσουμεν,
λλίον (λίγο) τζιαί ξεχαστούμεν,
μήπως τζιαί γελαστούμεν,
εννά δαγκάνουμεν (δαγκάνουμεν)
τόνα μας,
τζιούλλα (όλα) να μας πονούνεν.

Την Κύπρο μας την μοίρασαν
οι Τούρτζιοι (Τούρκοι),
οι φονιάδες
εν τζιέινιοι αφεντάδες,
μάσει (μα έχει) πολλήν υπομονήν,
καρκιάν τζιαί καρτερά
εν που τα χρόνια τα παλιά
που υποφέρει τζιαί πονά
ούλλες τες πόρτες τες φακκά
δικαιοσύνην ηζητά
τζι' ακόμα καρτερά.

Διατελώ
Φανή Μιχαηλίδου - Kingsford